

במדינה

מישפט

סיפורי בדים

שני נאשמים בגניבת

כדידיוקנות, זוכו

כפסקדין התוקף

את המישטרה

באחד הלילות לפני כארבע שנים, נפרצה בפתח-התיקה חנות לבדידיוקנות השייכת לדב אורן. מתוך החנות נגנבו וילונות בשווי של 180 אלף לירות.

למחרת יום הפריצה החנה יעקב תקומי תושב לוד, את הטנדר שלו ברחוב התבור, ליד שוק הכרמל בתל-אביב. כשניגש תקומי יחד עם חברו, חיים ברוך, לפרוק את הסחורה שהעמיס אותו בוקר על הטנדר, נעצרו השניים על ידי אנשי המדור-הרכיני לבילוש, של מישטרת מחוז תל-אביב. ה' מפקח גבריאל גובל ורס"ר שאול אפל, האשימו את השניים באחזקת הסחורה ש' ניגנבה ערב קודם.

השניים נעצרו לעשרה ימים עד שהובאו לחקירה ראשונית. בחקירתו טען תקומי כי אין לו צל של מושג מדוע עצרו אותו, וסיפר על השתלשלות העניינים בבוקר בו נעצר.

מכונת בצבץ תפוז. יצאתי לעבודה

כרגיל בקרית-המלאכה בתל-אביב, שם אני מחכה להובלות המזדמנות לי. ניגש אלי אדם בסביבות גיל 50- וביקש ממני לע' שות הובלה של חבילות בדים לסביבות שוק-הכרמל, אמרתי שזה יעלה לו 40- לירות, אך הוא אמר שישלם לי 90- נוסע בעל הסחורה, במכונת מצבץ תפוז.

דווקא באותו יום המכונת עשתה לי בעיות בלי סוף וכל רגע עמדה בדרך, עד שלבסוף הצלחתי להגיע איתה רק עד רחוב התבור. שם העמדתי את המכונת מאחר שלא היתה מסוגלת לנסוע יותר. ניסיתי לתקן את הרכב לבד.

לפתע הופיעו שני אנשים ואמרו שהם מהמישטרה, הם שאלו מה אנחנו עושים ליד הרכב. אמרתי להם שהמכונת שלי וגמרנו לתקן אותה. הם לא האמינו לי עד שהראתי להם את התעודות על הרכב. אז החליטו לבדוק מה יש בטנדר. כשהוא את הסחורה, אמרו שהיא גנובה, והאשימו אותנו בגניבת הסחורה ובאחזקתה. לא ידע' תי על מה הם מדברים, אמרתי להם שבעל הסחורה עומד ליידינו, אבל התברר שהוא נעלם כשראה שבודקים את תעודותינו.

מחרד חמור. מישטרת מחוז תל-אביב התייחסה לסיפורו של תקומי כאל סיפורי בדים, תבעה אותו לדין — אלא שהשופט המחוזי, דוד וולך, תקף בחריפות את ה' מישטרה על דרך טיפולה בפרשה ועל ה' ייחסותה הספקנית כלפי דברי הנאשמים. כתב השופט וולך, בפסקי-הדין שניתן ה' שבו, לאחר ארבע שנים של דיונים משי' פטיים.

אין עדויות של ממש בפרשת התביעה כדי לסתור את סיפורם של הנאשמים. המישטרה לא ניסתה לברר ולחפש מיהו בעל המכונת בצבץ תפוז ששכר את תקומי לעבודה באותו בוקר. השוטרים אף לא הזכירו את נוכחותו של בעל ה' מכונת יחד עם מכונתו בקירבת הטנדר, אף על פי שסיפרו שהם היו במארב ובי' תצפית על הטנדר במשך כמה שעות. לי' נאשמים אין עבר פלילי ויש להם אליבי, שהוא מהימן בעיני לילי הפריצה בפתח' תקוה.

המישטרה אינה יכולה לעצור אנשים, על סמך עובדה, שהם הסתובבו באורח חשוד ליד טנדר חונה. מחדל המור אני רואה בעובדה של אי רישום פרטיה של המכונת הקטנה מצבץ תפוז. מכונת זו והאדם האלמוני שנוג בה, הם המפתח לתעלומת השגת הוילונות ועל ידי אי רישום מיספרה של אותה מכונת מיסטרית נזרק כאילו המפרץ לפיענוח חידת הפשע.

על טענות אלו לא היתה לתביעה ולא למפקח אפל אף תשובה ברורה. השופט החליט לזכות את הנאשמים מכל אישום שיוחס להם, בגין קבלת רכוש גנוב ופריצה לחנות, תוך כדי ציון שמו של הסניגור עורך-הדין צבי לידסקי, על מלאכת ההגנה שלה. את פסקי-הדין סיים השופט בביקורת חריפה על עבודת המישטרה ודרך טיפולה בפרשה זו.

יצא ביר' 21 באוגוסט, 1975, בדרכו לארצות-הברית.

מה? שאלו מעריציו בתדהמה, מיקי עוזב את האימפרת? והחברה אמרו עליו: "זה לא יכול להיות. מיקי הוא צבר אמיתי. הוא לא מסוגל לחיות יום אחד בלי תל-אביב."

כשם שהדהים מיקי ברקוביץ את מעריציו בעוזבו את הארץ, כך הדהים אותם גם כשחזר אליה בתום שנת העדרות. "מאז שהתחלתי לשחק כדורסל בצורה רצינית, סיפר מיקי, הלמתי לשחק כדורסל באמריקה. במיוחד בצבא, עד לפני כשנה (השתחררתי באוגוסט '75). חשבתי כל הזמן על ארצות-הברית. הגעתי לי' מסקנה שבישראל אני לא יכול להתקדם. נוכחתי לדעת שאני דורך במקום."

מיקי

קיבל שוק

ר' ציתי לשחק כאחת המיכללות הגדולות. כמו פילדלפיה או דיוק, הנמצאת בדרום קרוליינה. אחרי שחזרתי מאליפות אירופה בבלגרד, לפני יותר משנה, אני אמרתי לי, שמאוניברסיטת לאסיווגאס (שכינויה "יוגלי") ביקשו ש' אתקשר אליהם, בשיחות-טלפון על חש' בונם, התקשרתי, והם אמרו לי מייד: יש לנו קבוצה בעלת-שם בארצות-הברית. אנו נחשבים כאחת המיכללות הטובות

אחרי שנת גלות בעיר-ההימורים

לאסיווגאס, חזר מיקי ברקוביץ,

התקווה הגדולה של הכדורסל הישראלי

במדינה. יש לנו גם קהילה יהודית גדולה ועשירה."

השתכנעתי. קיבלתי מהם כרטיס-טיסה, ושהיתי בלאסיווגאס כעשרה ימים לצורך מיתבנים. התברר לי שהם עקבו אחרי באליפות אירופה בבלגרד, שבה קלעתי 51 נקודות מול התורכים. בתום עשרת הימים הרגשתי שעברתי את המיתבנים. הם הבטיחו לי הכל: מילגות, מגורים, ואפילו 250 דולר כדמי-כיס. הבטחתי לה' וזר ללאסיווגאס תוך כמה ימים.

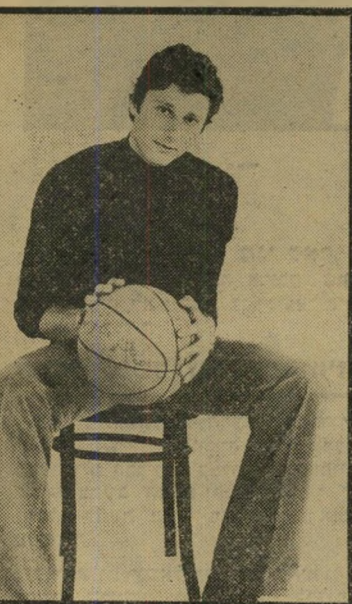
שום דבר לא עזר שאשאר בארץ. קי' בלתי שיחרור מוקדם מהצבא, ובחודש אוגוסט אשתקד התחלתי להתאמן בלאסיווגאס. הקהילה אירחה אותי יפה, מה' עוד שכמה ישראלים שם הכירו אותי עוד מישראל. במיכללה התחלתי ללמוד ניתוח בתי-מלון.

קיבלתי שוק. פגשתי כדורסל שהיה זר לי לחלוטין. לפני פתיחת הליגה קרעו לי את התחת. הקבוצה — 13 כדורסלנים

א' תה פמך של המדינה הזאת. עוד מעט יפרוש טל ברודי, ומכבי תל-אביב זקוקה ליוורש. מה פיתאום אתה נוסע לארצות-הברית? אתה יודע כמה זמן לוקח למדינה כמו שלנו לגדל כדורסל כמח?!"

אפילו שריהיניוך-התרבות, אהרון יד' לין בכבודו ובעצמו, נקרא לדבר אל ליבו של הכדורסלן מיקי ברקוביץ, לשכנעו שיגנוז את תוכניותיו לשחק כדורסל בי' ארצות-הברית. הפגישה בין השניים נערה כה לפני כשנה, כאשר ניבחרת ישראל חזרה, עטורת-הילה, מאליפות אירופה בכדורסל, שבה דורגה הנבחרת במקום השמיני — ומיקי ברקוביץ הפך אחד מגיי' בוריה.

השיחה בין השניים לא נשאה את הפרי המקווה. גם תחונתם של מוסדות-הספורט בישראל היו ללא-הועיל. הכדורסלן המבר' ריק ביותר בישראל — תוצרת הארץ —

מיקי היה לכדורסלן הראשון בישראל — כולל האמריקאים — שהופיע באחת מתוך 20 ה'

מיכללות הטובות ביותר בארצות-הברית. בתמונה מימין הוא נראה על רקע הבניין שבו התגורר בלאסיווגאס. מיקי הדגיש, כי הכדורסל שפגש בארצות-הברית שונה לחלוטין מן הכדורסל כפי שהכירו בישראל. הכדורסלנים מתאמנים באתלטיקה, אמוני כוח וסיבולת.

prince
de
galles
קצף גילוח

קלאסי
לגבר

זמיר בע"מ ת"א
המפיצים: חברת נורית בע"מ

בעיות ולבטים

בחיי המין

מ א ת
הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים